

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Έν Αθήναις φρ. 15—Έν δε ταίς έπαρ. φρ. 16—Έν τῷ έξωτ. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΣΚΗΝΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΑΜΛΕΤΟΥ

(Έκδοσις ηδξημένη και επιδιορθωμένη)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

To be or not to be, that is the question.

ΑΜΛΕΤΟΣ, φορών έπιστρίδα σκοῦφον, και κρατών εν χερσὶ κόκκινον μανδήλιον.

Εἶναι, . . . μὴ εἶναι ! . . . δίλημμα φρικώδες
 Έντεῦθεν μειδιῶν εν Ὑπουργεῖον,
 Θεέσων πλήρες, πλήρες ένταλμάτων
 Ἄμαξα μία, κάτω εἰς τὴν θύραν
 Νὰ περιμένῃ εἰς τοὺς διαδρόμους
 Οἱ θεσιθῆραι ταπεινοὶ νὰ κύπτουν
 Τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν διάβασίν σου
 Οἱ βουλευταὶ νὰ σὲ περιστοιχίζουσι
 Καὶ νὰ σοὶ ὁμιλοῦν δι' ἐπιστράτους
 Καὶ διὰ θέσεις, σὺ δὲ φιλοφρόνως
 Νὰ λέγῃς ἀναί, νὰ λέγῃς ἀθὰ σκεφθῶμεν,
 Νὰ λέγῃς αἰσως, ἀπιθανόν, ἀθὰ γείνη.
 Ἐκείθεν χάσμα, ἡ ἀνυπαρξία,
 Ἄσημός τις εν τῇ βουλῇ καθέδρα
 Ὡς Κότταρὴ τινος ἢ Μοντεσσάντου,
 Καὶ εν καχεκτικὸν τῆς ὥρας ἄρθρον
 Ἐνίοτε νὰ γράφῃς ! . . . εἶνε φρίκη
 Μὴ εἶναι ; . . . ἔστω, ἀλλὰ μνήμησιν ἀνευ
 Ἐπιθυμῶ νὰ κοιμηθῶ διότι,
 Εἶνε φρικτὴ ἡ μνήμη τιμωρία (ἀπομύσσειται).
 Ποῦ εἶνε ὁ καιρὸς, καθ' ἃν εὐδαίμων

Ἦρχον ἐγὼ τῆς χώρας ταύτης μόνον ;
 Ὅποτε ἀδελφὰ τέσσαρα ὄχι
 Τέσσαρα γὰρ πιστῶς μετ' ἠκολούθουν,
 Ὡς πρόβατα ἀκολουθοῦν ποιμένα,
 Ὡς ἡ σκιά ἀκολουθεῖ τὸ σῶμα
 Ποῦ εἶσαι τώρα πενταπλῆ μου φύσις ;
 Τὸ γὰρ τοῦ Νέγκα ὄ ! ἐνέγκατέ μοι !
 Ποῦ εἶσθε διαρκεῖς ἀπόκρεῶ μου,
 Ὅποτε κατὰ βούλησιν ἐφόρου
 Διαδῆμα, ἡ ξεβρακώτου σκοῦφον.
 Στέφανοι, ἀνθη, ζήτω, φωταψία,
 Καὶ κώδωνες Ἁγίου καὶ κανόνια !
 Ὡ Λομβαρδία, θέλεις Ρομανία
 Νὰ γείνης τώρα ; μετ' ἐγκαταλίπεις ; . . .
 Γιαμὰ, τί κάμνω ; . . . Κλαίω ! καὶ τὸ δάκρυ
 Ὑγρὸν ἀπὸ τὴν μύτην μου σταλάζει . . .
 (Εἰσέρχεται εἰς ἀκόλουθοι).

Τί τρέχει ;
 Ἄκολ. Ἐξω ὁ λαὸς φρυάττων
 Μετ' ὀλοβδίνους σφαίρας τὴν ὀργὴν του
 Ἐκχύνει εἰς τὸ ὄχι τοῦ πιστοῦ σου.
 Ἡ κάλπη στένει, ἀχθεταὶ καὶ κύπτει
 Ὑπὸ τὸ βάρος φονικοῦ μολύβδου.
 Ἡττάσαι, ἡγεμόν . . .

Ἀμλ. Σκασμὸς, γουροῦνι !
 (Μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν).
 Καὶ τίνες εἶναι ἐχθροὶ ;

Ἄκολ. Ρωμαῖοι.
 Ἀμλ. Ὁ ἀρχηγὸς των ;
 Ἄκολ. Λέγεται Στραδόπους.
 Ἀμλ. Στραδόπους ! . . . πῶς ; ἔχει στραδοὺς τοὺς πόδας ;
 Ἄκολ. Ἐ' εν τούτοις κατορθώνει νὰ σᾶς φθάσῃ.

Αμλ. Στραβόν λοιπόν τὸν ἀρχηγὸν τῶν θέλουν;
 Ἐκ τῶν στραβῶν ἐγὼ δὲν εἶμαι πρῶτος;
 Βίβετε πότε ἐπορεύθη ἴσια;
 Στραβόπους ἂν αὐτὸς ἀποκαλεῖται,
 Πλὴν στραβοκέφαλος ἐγὼ καλοῦμαι.
 Οἴμοι λαί μου, τί ἐποίησά σοι;
 Μήπως νομάρχας, γραμματεῖς, ταμίαι,
 Κλητῆρας καὶ γραφεῖς κ' εἰρηνοδίκας
 Δὲν ἐπλάσα ἐκ σοῦ πολλοὺς πολλαίαι;
 Καὶ ἂν ποτὲ ἤλώθη ἐξ ἐσόδου
 Ἐν Ὑπουργεῖον τῆς ὁδοῦ Σταδίου
 Ἡ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ πάντο' ἐξίσου
 Τὰ λάφυρα διένειμα. Λαί μου,
 Βίς τί σοὶ πταίω;

(Φωναὶ ἔξωθεν) Ζήτω ὁ Στραβόπους!

Αμλ. Ἄ! λοιπόν οὕτω μὲ διώκει; ἔγω.
 Ἡρωϊκῶς κ' ἐγὼ νὰ πῶσω θέλω.
 Συναζατέ μοι τοὺς πιστοὺς, καὶ θέτε
 Τὸν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου,
 Ὅν ἔδωκέ μοι ὁ λαὸς ὡς δῶρον.
 Πρὶν πῶσω πρὸς αὐτοὺς θὰ ἐκφωνήσω
 Ἐνα τῶν πρώτων, παλαιὸν μου λόγον
 Ἴν' ἀποθνήσκων κἂν φανῶ πῶς ἤμην
 Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος.
 Ἐμπρός.

ΦΘΕΙΡΟΛΟΓΙΑ.

II

Τάδε λέγει: **Χεσιμὲς ὁ Ἰμβριος** πρὸς τὰς κρινοπα-
 ρεῖους θυγατέρας τῆς Κῦας: Μὴ ζηλεύσητε ἂν, μήτε τὴν
 καλλονὴν μήτε τὴν φλυαρίαν μήτε τὴν φιληθονίαν τῶν γυ-
 ναικῶν θὰ ψίλω κατὰ τὴν πρώτην μου ἐπάνοδον. Πρὶν ἢ
 ἢ γῆ ἐκπολιτισθῆ καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐννοήσῃ καὶ λα-
 τρεύσῃ τὸ καλὸν, ὑπῆρχον σφαῖραι κατοικοῦμεναι ὑπὸ λο-
 γικῶν καὶ ἀλόγων ζῶων καὶ σφαῖραι κατοικοῦμεναι ἀπο-
 κλειστικῶς ὑπὸ φθειρῶν. Οἱ πατέρες ἡμῶν, οἱ δοξάσαντες
 τὴν τρίτην δεκαετηρίδα τοῦ παρόντος αἰῶνος καὶ καταλύ-
 σαντες τυραννίαν τεσσάρων αἰώνων, ὑπῆρξαν αὐτοὶ κατά-
 λυμα καὶ σκῆνωμα τῆς πλανοδίου φυλῆς τῶν φθειρῶν ἐν-
 νοεῖται δὲ ὅτι καὶ αἱ μητέρες ἡμῶν. Πεποικιλμένη καὶ χρυ-
 σοῦφαντος καὶ ἀργυρόπεζα καὶ λιπαρόπους καὶ πορφυροπέ-
 λιδος καὶ τριχοκουρούσα καὶ ὑποκαμισοσταδιοδρομοῦσα
 φθεῖρ, ἐρατεινὸν πλάσμα καὶ καύχημα τῆς ἀρχαϊκῆς σοφίας
 καὶ τῶν ἀρχαϊκῶν κεφαλῶν, πρὸς σὲ ἐνθουσιῶσα στρέφει ἢ
 ἐνθερμὸς καρδία μου, παντὸς ἄλλου στερηθεῖσα ἐνθουσια-
 σμοῦ, ἀνυπόμονος νὰ ὑμνήσῃ τὴν χάριν σου, τὴν ἀβρό-
 τητά σου, τὴν εὐμέλειάν σου, τὴν στιλπνότητά σου, τὴν

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'
 ΚΟΛΑΥΒΟΣ καὶ οἱ ρηθέντες
Κολ. (Εἰσερχόμενοι) Ἀργά, ὦ ἡγεμόν' ἢ ἦτα
 Βίβε τελεία.
Αμλ. Κόλλυβε, τί λέγεις;
Κολ. Τὸ ἀληθές· μ' ἐγέμισαν κολύβι.
Αμλ. Ὡ Κόλλυβε! τὰ κόλλυβά μου φέρεις.
Κολ. Θάπρος!
Αμλ. Θεοί!
Κολ. Ἀφήσατέ με μόνον. (Ἐξέρχονται)

ΣΚΗΝΗ Ζ'
 ἈΜΑΕΤΟΣ μόνος.
 Καὶ τώρα τί θὰ πράξω; . . . θ' ἀποθάνω!
 Τοῖς ἔδωκα τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.
 Βίβ' ἀληθές ὅτι καὶ πάλιν οὕτω
 Τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ἔχω δώσει,
 Πλὴν μὴ κρατήσα; αὐτὸν τότε εἶχον
 Δικαίωμα ἐκ νέου νὰ τὸν δώσω
 Καὶ νὰ τὸν λάβω. Ὅταν δίδης λόγον
 Τιμῆς, δὲν δίδεις τότε ταυτοχρόνως
 Καὶ τὴν τιμὴν τοῦ λόγου, ἐπομένως
 Βίς σὲ ἀνῆκει νὰ τὴν παζαριάσῃς . . .
 (Σιγῇ πρὸς σιγμῆν).
 Καὶ θνήσκω, φεῦ! ὡς ἡ Τραβιάτα, νέος,
 Ἄμαρτωλὸς καθὼς ἐκείνη . . . ὅμως

περιστροφικὴν σου κατασκευὴν, τὰ μοναστικά καὶ ρωμαν-
 τικά σου ἤθη, τὰς φιλοπολέμους σου κλίσεις, τὴν εὐστροφίαν
 σου, τὴν ὠκυποδίαν σου καὶ τέλος τὴν ἀδδραγίαν σου,
 καθ' ἣς τοσοῦτοι καθηγηταὶ τῆς φιλολογίας καὶ ἑλληνοδι-
 δασκαλοὶ καὶ δημοδιδασκαλοὶ μελανὰ καὶ ἐρεβώδη παρά-
 πονα ἐξερεύονται· διότι συνειθίσεις, ὦ φθεῖρ, νὰ φοιτῆς
 ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰς νωθεὰς αὐτῶν κεφαλὰς καὶ νὰ συμπα-
 ρίστασαι, ἐν τῇ ἀπειρῷ σου μεγαθυμίᾳ, εἰς τὰς περὶ κλί-
 σεων καὶ συζυγιῶν καὶ συνωνυμιῶν καὶ ἑτερωνυμιῶν θεω-
 ρίας καὶ ν' ἀπορροφῆς, ὡς εὐεργετικὴ μηχανὴ, τὸ νόθον αἶ-
 μα τῶν τοιοῦτων κρανίων. Ἴπὸ ταύτην δὲ τὴν ἐποψίν φρον-
 τίσεις σὺ περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι δημοσίας ἐκπαιδευσεως πλειό-
 τερον παντὸς ὑπουργοῦ καὶ παντὸς συλλόγου. Μάτην ὁ πο-
 λιτισμὸς πεῖραται νὰ σ' ἐκθρονίσῃ, βασιλίσεια τῶν ἡμετέρων
 κεφαλῶν· ἐν ὅσῳ ὁ ἥλιος ἐξακολουθεῖ τὴν περίοδον αὐτοῦ
 καὶ τὸ ζενίθ ὑψοῦται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στερεώματος, σὺ θὰ
 ἦσαι τὸ ζενίθ τοῦ ἀνθρωπίνου συστήματος. Μάτην πολυτο-
 κοῦσιν αἱ μητέρες τῶν κορεῶν, τῶν ψύλλων καὶ τῶν σκνι-
 πῶν· ταῦτα εἶναι καὶ θὰ ἦναι αἰωνίως χυδαῖα καὶ ἄμουσα
 καὶ ἀγεωμέτρητα ζωῦφια, ἀνευ καλαισθησίας καὶ φαντα-
 σίας, ἐνδιδαιτώμενα μεταξὺ σεσηπότων σανίδων καὶ κατὰ
 τὰς ὁπᾶς περρορρυμένων στρωμάτων καὶ ἐν ταῖς πτυγαῖς
 ρυπαρῶν σινδόνων, ἐν ᾧ σὺ αἰωνίως κατοικεῖς ἐπὶ εὐκέραι-
 σφαῖρας, ὡς καὶ ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἂν καλπάξῃς ἐνίοτε περὶ

Ἀνάγκη, θάρρος, καὶ ἐγὼ νὰ δεῖξω.
 Κάτω μὲ ρίπτει ὁ λαὸς μου, κάτω
 Λοιπὸν ἄς ἀποθάνω ὡς ὁ Κάτων·
 Τὸν Φαίδωνα εἰς χεῖρας τοῦ ἐκράτει
 Κ' ἐγὼ μέχρι τῆς τελευταίας ὥρας
 Θεὸς νὰ κρατῶ τὴν τελευταίαν ὄβραν.
 Ἱατρικὴ, ὦ παλαιὰ μου τέχνη,
 Βοήθησόν με σὺ νὰ ἀποθάνω,
 Εὐρέ μου σὺ ἐν φάρμακον, ἐν ὄβρον
 Ὅπως ἐγὼ εὐθὺς τὰ κακαρώσω,
 Ὅμως ἢ μύτη μείνῃ ἀκεραία.

(Πλησιάζει πρὸς εἶνα γωνίαν, ὅπου κεῖται
 ἐπιμήκης ξυλινὴ θήκη).
 Τί εἶν' ἔδῳ; . . . δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον!
 Ἐν ἐργαλεῖον κοπτερὸν βεβαίως.
 Πρίων, ψαλὶς ἢ μάχαιρα . . . μὲ φθάνει·
 Μ' αὐτὴν τὰς φλέβας τῶν χειρῶν θὰ κόψω.
 Χαῖρε, Τρικοῦφε, χαῖρε, Κυβερνήτα!
 Μαῦρε—σκορδάτε, χαῖρε καλῆ—γάτα!
 Τὴν μύτην ἀποθνήσκων σὰς ἀφίνω
 Γιὰ νὰ βουλλώσετε μ' αὐτὴν τὸ χάρμα
 Τοῦ κόμματός σας . . . τζόδες μου, addio!
 (Ἀνοίγει τὴν θήκην).
 Θεοί! τί βλέπω! . . . ἕνα σεβητιστάλι! . . .
 (Καταπετάσσεται ἢ ἀδλαία).
 Bobb.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Χάριν δικαιοσύνης λέγομεν ὅτι ὁ διατάξας τὴν προφυλά-
 κισιν τοῦ Οὐνθαμ καὶ προκαλέσας οὕτω τὴν παρέμβασιν τῆς
 γερμανικῆς πρεσβείας δὲν ἦτο ὁ πρόεδρος κ. Τσάτσος, ἀλλὰ
 ὁ προεδρεύων τοῦ τμήματος τῆς διακοπῆς Κ. Βούλγαρης.
 Τὰ συγχαρητήριά μας.

Τί μᾶς δίδετε ἂν σᾶς εἴπωμεν ὅτι ἡ Στοιὰ ὡς ἐπιφυλ-
 λιδα δὲν δημοσιεύει πλέον τὴν *Νηραῖδα*, ἀλλὰ τὸν *Οὐ-
 φλάνδρον*!

Πανηγυρίζομεν σήμερον τὴν ἐπάνοδον τοῦ παρ' ἄμφο-
 τέροις τοῖς φύλοις δημοφιλοῦς **Χεσιμὲ τοῦ Ἰμβρίου**.
 Εἶχε παραπλανηθῆ κατὰ μᾶς εἰπον εἰς ἀπάτητα δάση βου-
 βασμῶν καὶ μερικὰς χαράδρας αἰσθημάτων. Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ
 πάλιν ὁ εὐτυχῶς ἐνεκατέστη εἰς τὰ ὑπόγειά μας μὲ τὴν
 ἰπόρασιν καὶ πάλιν ἵνα ἐκάστη λευκὴ ἢ μέλαινα τῆς ἰδιο-
 τρόπου γενειάδος του θοιῆ χρησιμεύσῃ ὡς οὐρά κομήτου
 διαχέουσα σπινθήρας καλλισθησίας καὶ πρωτοτυπίας.

Ἀρίκετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ κ. **Ἀνδρέας
 Σπαθάρης**, διακεκριμένος καθηγητῆς τῶν φυσικομαθημα-
 τικῶν. Ὁσπιν ζῶν ἐγκλείουσι δλοὺς ὁ Βόσπορος καὶ αἱ
 Πριγκιπώνησοι καὶ ἡ Ἐπτάλοφος καὶ ὁ Πύργος τοῦ Δαάν-
 δρου καὶ τὰ ἀρχαῖα Τεῖχη καὶ τὸ Μουχουρδάρι τῆς Χαλκῆς·
 δόνος καὶ τὸ Καλὴν Καβάκι, τὴν ἐγκλείει μόνος του ὁ κ.
 Σπαθάρης. Εἶναι ἀληθὲς ἠλεκτρομηχανή. Τοῦλάχιστον τοι-
 οῦτον τὸν ἐγνωρίσαμεν ἡμεῖς. Ἄν ἐγήρασεν, ἔλαμε πολὺ
 κακὰ νὰ γηράσῃ, πρὶν μᾶς ἐρωτήσῃ μάλιστα!

τὸν τεράχλον ἀγωνιστοῦ τινός, καὶ ζήτησε νὰ πλεύσῃ εἰς
 τὴν λευκὴν θάλασσαν ὑποκαμίσου τινός, τοῦτο πράττεις μόν-
 ον χάριν γεωγραφικῶν ἐρευνῶν, ὡς οἱ Ἄγγλοι ἐπὶ τὸν βό-
 ρειον πόλον. Φιλόκαλος καὶ καθήριος, ἀσχολεῖσαι ἡσύχως
 ἡμέρας τε καὶ νυκτός ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφῆ σκιάν καὶ τὴν εὐ-
 κραῖ θερμοκρασίαν τῶν τριχῶν νὰ περικαθάρῃς τὰς ρυπα-
 ρὰς κεφαλὰς καὶ συντελεῖς οὕτως ἐν τοῖς μάλιστα εἰς τὴν
 ὕγιεινὴν τοῦ παγκοσμίου ἐγκεφάλου. Καὶ ἂν ἐνίοτε ἀπει-
 ροκαλῆς τις παλάμη μὲ τοῦ; κατεσκληκτότα; αὐτῆς δακτύ-
 λους ἐν πανοπλίᾳ πτυαροσχημῶν ὀνύχων διασεισῇ καὶ κα-
 τασκάψῃ τὰ ἱερὰ ἄλση, ὅπου ἐνδιδαιτᾶσαι, καταδιώκουσα
 βαρβάρως καὶ θορυβῶδως σὲ, τὴν εὐεργετίν τῆς ἀνθρωπό-
 τητος, σὺ σπανίως ἀγνοεῖς τὸ πῶς νὰ διαφύγῃς τὸν κίνδυ-
 νον καὶ νὰ ἐξολισθησῇς διὰ τῆς χαράδρας τῶν ὀνύχων. Ἀλλὰ
 καὶ ἂν συλληφθῇς, καὶ ἂν συντριφθῇς μεταξὺ τῶν κατὰ
 νῶτον συμπιεζομένων ἀντιχειρῶν, ἢ φωνῆ τῆς ἐσχάτης σου
 ἀγωνίας, ὦ φθεῖρ, καὶ τὸ ὑγρόχόν σου πλατάγημα εἶναι
 τοσοῦτον μελωδικόν, τοσοῦτον κύκνειον, τοσοῦτον μεστόν
 ἡρέμου παραπόνου, ὥστε σπανίως δὲν μετανοεῖ ἢ καρδία
 τοῦ βραβάρου καὶ ἀχαρίστου φονέως σου· ὅπως δὲ ποτε δὲ
 πάντοτε θνήσκουσα ἀφίνας ζηλωτάς· ἐκδικητὰς ὁμοφύλους.

παράγονται προϊόντα τινὰ τῆς γῆς, οἷον ὁ βάμβαξ, ὁ αἶτος
 καὶ ἡ ἄμπελος· οὕτω καὶ ἡ φθεῖρ, τὸ ἐρατεινὸν τοῦτο προϊόν,
 δὲν παράγεται εἰς πάσας τὰς χώρας καὶ πάντα τὰ κλίμα-
 τα. Καὶ καθὼς τὴν Εὐρώπην διανέμονται διάφοροι φυλαὶ
 κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον συμμεμιγμέναι πρὸς ἀλλήλας, ἢ
 Λατινικὴ φυλὴ, ἢ Γευτονικὴ, ἢ Κελτικὴ, ἢ Ἰσπρικὴ, ὅν
 ἐκάστη ἐπικρατεῖ ἐντὸς ὁρισμένων γεωγραφικῶν ὄριων, οὕτω
 δίκαιον εἶναι νὰ μὴ λησμονήσωμεν καὶ τὴν φθειρικὴν φυ-
 λὴν, ἥτις ἐπιπολάζει ἐπὶ μεγάλου μέρους τῆς μεσημβρινῆς
 Εὐρώπης καὶ Ἀσίας καὶ μήτε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα μήτε
 κατὰ τὸν πληθυσμὸν ὑπολείπεται τινός τῶν ἤδη μνημονευ-
 θεῖσων φυλῶν. Εἶναι ζήτημα σπουδαιότατον νὰ ὀρισθῇ ἢ
 καταγωγὴ τῆς φθειρός. Εἶναι ἰθαγενὲς ἄρα γὰ ἐκ τῆς Εὐ-
 ρώπης, ὅπως οἱ παλαιῖται αὐτῆς κάτοικοι ἀρουδαί, ἢ κα-
 τάγεται κυρίως ἐκ τῆς κεντρικῆς Ἀσίας, συμμετέσχε δὲ τῆς
 μεγάλης προϊστορικῆς τῶν Ἰνδογερμανικῶν ἔθνων μετανα-
 στεύσεως μέχρι τῆς βορείου Εὐρώπης; Ἡ ἀνάπτυξις τῆς
 σανακριτικῆς φιλολογίας καὶ τῆς ἱερογλυφικῆς κλειδῶς θέλει
 λύσει ποτὲ καὶ τὸ περισπούδαστον τοῦτο ζήτημα μετὰ το-
 σοῦτων ἄλλων ἰθυολογικῶν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δέον νὰ
 διαγράψωμεν, τοῦλάχιστον διπλωματικῶς, τὰ κυριώτερα
 σημεῖα τῶν γεωγραφικῶν ὄριων, πέραν τῶν ὁποίων δὲν
 ἐπεκτείνεταὶ ὁ φθειρικὸς πληθυσμὸς. Μετὰ τὸν διπλωμα-
 τικὸν καθορισμὸν τῶν νέων ἑλληνικῶν ὄριων δὲν εἶναι ὀυ-

II
 Ἰπῆρχουσι ζῶναί γεωγραφικαὶ ἐντὸς τῶν ὁποίων μόνων

τικὸν καθορισμὸν τῶν νέων ἑλληνικῶν ὄριων δὲν εἶναι ὀυ-

Ἡ σκηνὴ δὲν ζεύρομεν ποῦ.
 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τοίχου κρέμονται δύο ὠρολόγια.
 Ἀποτεινόνται πρὸς τὸν Ἀγαθόπουλον.
 — Δὲ μοῦ λὲς γιατί ἔδω ἔχουνε δύο ὠρολόγια ;
 — Γιὰ νὰ μὴν ἐμποδίζονται ὅταν βλέπουν δύο μαζύ.

Τί Ζῶ—ποτὸς εἶναι πάλι αὐτὸς ὅστις θέλει οἱ βουλευταὶ τῶν προσαρτηθεισῶν ἐπαρχιῶν νὰ ἐκλέγωνται κατὰ τὸν τουρκικὸν, λέγει, τρόπον! Βρὲ Αἰῶν, δὲν σὲ φθάνει τάχατες ὁ Φιλήμων καὶ πρέπει νὰ συναζῆς ὑπὸ τὸ σανδζάκ Σερίφ τῆς Ὀσίας Μωρίας σου ὄλουε τοὺς Ζῶ—ποτὸς καὶ Νεγροπόντης ;

Ἄλλος θεατρικὸς συρμὸς εἰσῆχθη ἐφέτος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Τοῦ αὐτοῦ καθίσματος ἐκδίδονται δύο ἀριθμοὶ, παρῴσιαζονται δὲ πρὸ τῆς αὐτῆς ἐρωμένης, διαστάσεων τῆς λιγνοτέρας κόρης τῶν Ἀθηνῶν, δύο ἐρωμένοι.

— Τὴν ἀγκάλην σου, κυρία Κάθισμα.
 — Εὐχαρίστως Κύριε! εἶμαι ὅλη ἰδικόν σας.
 Παρουσιάζεται ὁ δευτέρως.
 — Τὰ γόνάτά σας, Κυρία Κάθισμα.
 — Εὐχαρίστως Κύριε, ἀλλὰ βλέπετε τὰ ἔχω δώσει εἰς ἄλλον. Ἄν θέλετε νὰ καθίσετε ὀπισθέν μου ἢ ἔμπροσθέν μου.
 Ἄλλὰ καὶ τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὀπισθεν εἶναι κατελιγμένα.

Τί συμβαίνει τότε ; Ὅταν καὶ οἱ δύο εἶναι ὀπαδοὶ τῆς εἰρήνης, τότε καλῶς. Ἄλλ' ὅταν ἓνας τύχη νὰ ᾖναι δικαστῆς καὶ νὰ καλῆται Ἡλιάδης καὶ ὁ ἄλλος τύχη νὰ εἶναι ἀξιωματικὸς τῆς οἰκονομίας καὶ νὰ λέγηται Πανδζάρας, τότε τί γίνεται ;

Τὸ τί γίνεται τὸ ἐξετάζουν αἱ γινόμεναι ἀνακρίσεις τοῦ κατὰ Ἡλιάδην καὶ Πανδζάραν σκανδάλου.

Ἄλλ' ἢ διεύθυνσις τοῦ θεάτρου ἐξακολουθεῖ νὰ παίζῃ καθ' ἑσπέραν τὸ ἀπὸ αὐτὸ παιγνίδιον, ὅπερ ἐπειδὴ εἰς οὐδὲν θέατρον γίνεται ἢ ἐγένινεν ἔως τώρα, νομίζομεν ὅτι πρόβηται ἐκ καθαρᾶς κερδοσκοπίας, εἰς βάρος τῆς ἡσυχίας ἣτις πρέπει νὰ ἐπικρατῆ εἰς τὸ θέατρον καὶ τοῦ βαλκαντιῶν τῶν φοιτητῶν αὐτοῦ.

Συμβαίνει καὶ ἕν ἄλλο.
 Πηγαίνετε ν' ἀγοράσητε εἰσιτήριον εἰς τὰς 6 μ. μ.
 — Τί θέσιν ἔχετε ἐρωτᾶτε.
 — Ἀπὸ τὸ τρακόσα καὶ κάτω, σὰς ἀπαντᾷ ὁ ὑπάλληλος.

— Πολὺ καλῶ, δώστέ μου μίαν.
 Ἐνῶ βγάζετε νὰ πληρώσητε, ἔρχεται ἄλλος ζητητῆς θέσεως.

— Τί θὰ μοῦ δώσης ἀπόψε, ἐρωτᾷ τὸν ὑπάλληλον.
 — Τί θέλετε, ἀπαντᾷ ὁ ὑπάλληλος ἐνώπιόν σας, τὸ 40, τὸ 60, τὸ 20 ;
 — Δός μου τὸ 20, τὸ 1.

Αὗται αἱ διακρίσεις εἶναι εἶδος ἀντλίας, ἣτις δὲν ζεύρομεν διὰ ποίου εἶδους πιέσεως ἀναβιάζουν τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Ῥωμοῦ, μὲ ὄλον του τὸ δικαίον, διότι εἶναι ἀνυπόφορον ὁ Κατοίμπαλης ἐν Φαλήρῳ καὶ ὁ Κωστόπουλος ἐν Ἀθήναις νὰ σοῦ γίνωνται εἰσηγηταὶ νέου πολιτισμοῦ διακρίσεων καὶ προτιμήσεων.

Πῶς δὲν βρίσκουν καὶ κἀνὲν νέον ἀλφάβητον !

Εἰς ἀνταποκριτῆς τοῦ Τηλεγράφου ὀνομάζει τὴν ἀπὸ Ἀργους εἰς Κόρινθον νέαν ὁδὸν ἀπάγκαλον καὶ εὐστοχον ἔργον· τὸν δὲ ἐργολάβον τῆς ὁδοῦ αὐτῆς ἀεττακτον ἀνθρώπων τὸν ὅποιον πρέπει νὰ ὑποστηρίξῃ ἡ κυβέρνησις.

σκολον ἀνευ συνδιασκέψεως καὶ ἀνευ ἐπιστρατεύσεως νὰ τεθῶσι καὶ τὰ ὄρα, ἐν οἷς ζῆ καὶ θριαμβεύει ἡ φθεῖρα.

Ἀπὸ τῆς ὑψηλοτάτης κορυφῆς τῶν Πυρηναιῶν, ἣτις ὀνομάζεται κορυφὴ τῆς Μεσημβρίας ἢ τῆς Βιγόρας, ἐπαρχίαι τῶν ἀνω Πυρηναιῶν, ἄρχεται ἡ ὀρθοτικὴ γραμμὴ (ligne de demarcation) τοῦ φθειροβασιλείου. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς ταύτης, ἣτις δεσπόζει ὅλης τῆς σειρᾶς τῶν Πυρηναιῶν καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ὑπάρχει ξηνοδοχεῖον, θαμιζόμενον ὑπὸ περιληγτῶν ρωμαντικῶν, οἵτινες κοιμώμενοι μίαν νύκτα ἐν αὐτῷ, δύνανται νὰ ἐφοδιασθῶσιν, ἀν εὐαρεστώσονται, μὲ τὰ ἀντικείμενα τῆς παρούσης πραγματείας. Ἡ ὀρθοτικὴ αὕτη γραμμὴ ἀκολουθεῖ τὰς δευράδας (cetes) τῶν Πυρηναιῶν πρὸς ἀνατολὰς, ἐνοῦται μετὰ τῶν νοτίων Ἀλπεων, μεταβαίνει διὰ τῆς Βενετίας εἰς τὴν πρῶτην συναγχιαν (thalweg) τῶν Καρπαθίων ὄρεων, περιλαμβάνουσα οὕτω πᾶσαν τὴν νότιον χώραν τὴν διαβρεχομένην ὑπὸ τοῦ Δουναβίως, ἔπειτα συμμίσγεται μὲ τὰς τελευταίας ἀκρωρείας τῶν Οὐραλίων· ἀκολουθεῖ εἰςβιάλλει εἰς τὰ Καυκάσια ὄρη, τῶν ὁποίων τὴν πρὸς βορρᾶν διεύθυνσιν ἀκολουθεῖ ἀπὸ κορυφῆς εἰς κορυφὴν μέχρι τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Καμσατίας. Οὕτως ἡ Ἰσπανία, ἡ Πορτογαλία, ἡ Ἰταλία, ἡ νότιος Αὐστρία, ἡ Ἑλλάς, αἱ Παραδουνάβειαι Ἡγεμονεῖαι, ἡ Τουρκία, ἡ ἀνατολικὴ Ῥωσία, μέγα μέρος τῆς Σιβηρίας ἀποτελοῦσι μίαν οἰκογένειαν λαῶν φθειριῶντων. Καὶ τῆς μὲν

Ἰσπανίας καὶ Πορτογαλλίας αἱ φθεῖρες ἔχουσι τὸ χρῶμα κίτρινον ὀλίγον καὶ σχῆμα μάλλον ἐπίμηκες· τῆς Ἰταλίας εἶναι ξανθότεραι μὲν καὶ στιλπνότεραι, ἀλλὰ μικρότεραι καὶ σφαιρικώτεραι· τῆς Ἑλλάδος ἔχουσι κατὰ τὸ κέντρον τοῦ σώματος αὐτῶν μέλανα ὄγκον, ἀποσπάζοντα μπόμπας, τῆς Τουρκίας εἶναι λευκότεραι καὶ λιπαρότεραι ἔνεκα τῶν καϊμακίων καὶ τσουρεκιῶν, τῶν παραδουναβίων ἡγεμονειῶν αἱ φθεῖρες εἶναι λευκαὶ καὶ καλλίσωμοι ὡς Οὐγγαρίδες καὶ τέλος αἱ τῆς Ῥωσίας ὄσω προχωροῦσιν πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας, τόσῳ καθίστανται ἐρυθρότεραι. Ἄλλ' οὐχ ἦττον οὐσιώδης φυλετικὴ διαφορά δὲν ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν καὶ δὲν ἀποτελοῦσιν, ὅπως οἱ ἄνθρωποι, διαφορὰ ἔθνη καὶ κράτη μὴδὲ πολεμοῦσι καὶ ἀλληλοσφάζονται.

Μίαν ἔχουσι ὄλαι πατρίδα
 Μίαν πίστιν καὶ ἓνα θεόν·
 Τὴν αὐτὴν ὄλαι τρῶν πιτυρίδα,
 Τὸν αὐτὸν συγκροτοῦσι λαόν.

III

Πολλάκις εἰς τὰς ἐνδοτέρας πτυχὰς τοῦ ἰγκυφάλου μου βρίσκουσι οἱ ὀδυνηροὶ διαλογισμοὶ τῆς ἀκέρπου μου νεότητος καὶ ἀύχμηρὸς ἀναδίδει καπνοῦς περιθέρμος ἢ ἐπιπρά-

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ.

Εἰς τοῦ Φαλήρου κάθουμαι μονάχος τ' ἀκρογιάλι,
 Τὴν ἀπίστη τὴ θάλασσα κυτιάζω πέρα πέρα,
 Κι' ἀμείσως τὸ καπέλο μου πετῶ ἀπ' τὸ κεφάλι,
 Γιὰ ν' ἀναπνεύσω καθαρὸ τῆς θάλασσας ἀέρα.
 Τί πέλαγος καὶ τί θροσιά ! . . μόνο ἔδω ἡ σκόνη
 Τὰ μάτια δὲν στραβώνει

Ὁ ἥλιος κατακόκκινος ἴσθ' ἑξήμι του κατέβη,
 Καὶ τὸ φεγγάρι τρέχωντας ἴστοὺς οὐρανοῦς θωρῶ,
 Ἀργυρωμέν' ἡ θάλασσα ἔδω κι' ἐκεῖ σαλεύει,
 Ποῦ φαίνεται ἴστα μάτια σου σὰν φίδι ἀργυρό.
 Δὲν ξέρω ἢ παραβολὴ αὐτῆ πῶς σὰς ἐφάνη,
 Ἄλλ' ἂν καὶ δὲν σὰς ἄρσες, γιὰ μὲ τὸ ἔδω κάνει.

Ῥεμβάζω μὲ τὴ θάλασσα, θυμοῦμαι τὴν πατρίδα,
 Τὸν πόλεμον, τὸν Μπούμπουλη, τὴν Ἄρτα, τὴν εἰρήνην,
 Καὶ μούρχειται ἡ ὄρεξις νὰ φάω μὴ μεριδα,
 Μὰ ἔλα ποῦ ἡ τσίπη μου καθόλου δὲν βαρύνει.
 Θὰ φάγω ὅμως, τέλειωσει, δὲν φεύγω ἀπ' ἔδω . . .
 Ἐ! ξηνοδόχε, φέρε μου τὴ λίστα σου νὰ ἴδω.

Μοῦ φέρνει ὁ λοκάντατζης μὴ μπόλικη πορτσιόνα,
 Καὶ μὴ στιγμὴ τὸν πόλεμον καὶ τὰλλα λημονῶ . .

Μὰ ἔφαρνα θυμήθηκα καὶ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα,
 Καὶ τότε ἐκατάλαβα ἴστ' ἀλήθεια πῶς πεινῶ.
 Τί ἄνθρωπος ὁ Περικλῆς ! . . τί δόξα αἱ Ἀθηναί ! . .
 Ἄλλὰ θαρρῶ καὶ τὸ φαγεῖ πῶς ἄσχημον δὲν εἶναι.

Ὡ ! εἶναι ἀριστούργημα νὰ τρῶς εἰς τ' ἀκρογιάλι,
 Καὶ τὴν θροσιά τῆς θάλασσας τὸ στῆθος σου νὰ πέρνη,
 Νὰ χώνης μὲς ἴστο πιάτο σου καὶ χέρια καὶ κεφάλι,
 Κι' ἀδιάκοπα ὁ μάγειρας πορτσιόναις νὰ σοῦ φέρνη.
 Ὡ ! εἶναι ἀριστούργημα νὰ τρῶς καὶ νὰ φουσκώνης,
 Μὰ ὑπερarisτούργημα λεπτὸ νὰ μὴν πληρώνης.

Τί κρέμα, τί κακούργημα ἴστα τωρινά μας χρόνια
 Νὰ μὴν ἴδοῦμε πόλεμον, καπνοῦ καὶ σκόνης χέψη . . .
 Ἐ ! ξηνοδόχε, φέρε μου καὶ μὴ μακαρονία·
 Δὲν ξέρω πῶς ὁ πόλεμος μοῦ φέρνει τόσο κέφι.
 Ὡ ! θάλασσαις καὶ κύματα, ἀστέρια καὶ φεγγάρια,
 Ἐναν καιρὸ μᾶ; βλέπατε μεγάλια παλληκάρια.

Γιατί, καὶ μὲνε Μπούμπουλη, μ' ἓνα δαυλὸ Κανάρη
 Δὲν ἔφερες τῆς Τουρκικαῖς ἀρμάδαις ἀνω κάτω ;
 Γιατί ὁ ὑποβρύχιος τοῦ Ἑλληνα Γρυπάρη,
 Μνημα νὰ ἔβρης παντοτεινὸ ἴσθ' ἡ θάλασσας τὸν πάτο ;
 Ποῦ εἶν' ἐκεῖνοι οἱ καιροὶ, οἱ στόλοι, τὰ φουσάτα ; . .
 Ἄχ ! πῶς περνοῦν τὰ νεϊάτα !

Στοιχηματίζω ὅτι ὁ Θεόκριτος ἦτο ἡ πολυφθειρότερη τῆς ἀρχαιότητος κεφαλή. Ἄλλὰ σήμερον τὴν κλασσικὴν τέχνην διεδέξατο ἡ Ῥωμαντικὴ σχολή, ἣτις ἐπλασε τοσοῦτους στεναγμοὺς καὶ τοσαῦτα δάκρυα, ὅσας ἡ ἀρχαιότης ἀπηρῆθμεν φθειρας. Καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ τῆς ἀρχαιότητος ἐφθειρίων κατὰ κόρον, ἀφ' οὗ δὲ παρίστανται λουόμενοι καὶ κτενιζόμενοι κατὰ πᾶσαν ὄραν, ἐν ᾧ ὁ θεὸς τῶν νεωτέρων χρόνων στερεῖται μὲν τοιούτων ζωντανῶν ιδιοτήτων, πληθεῖ ὅμως μεταφυσικῆς καὶ κενολογίας. Καὶ σήμερον εἶτινες διασώζουσι ἐν τοῖς ἑαυτῶν σώμασιν ὡς προπατορικὸν κειμήλιον τὴν φθεῖρα ; Αἱ ἐντιμότεραι τῆς κοινωνίας τάξεις, ὁ στρατὸς, οἱ γεωργοὶ, οἱ διδάσκαλοι, οἱ ἀγωνισταὶ καὶ τινες ἀρχιερεῖς. Καὶ μετὰ τῶν κομμάτων ποῦ ὑπάρχει πλειότερα φθεῖρα ; Παρὰ τῆ ἀντιπολιτεῦσεως πάντοτε ἀναμφιδόλως, καθ' ὅσον οἱ τῆς συμπολιτεῦσεως λαμβάνουσι παρὰ τοῦ δημοσίου ταμείου τακτικῶς μετὰ τῶν ἐξόδων τῆς τροφῆς καὶ τὰ τῆς καθαρότητος. Καὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἡμῶν τίς εὐδοκίμει περισσότερο ; Ὁ Σουρῆς, ὅστις παραπονεῖται ὅτι τρέφει γενναϊοδώρας φθεῖρας, ἐν ᾧ χρόνῳ πεινᾷ ὁ ἴδιος χάριν τῆς Μούσης. Ἄλλ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. Βλάχου καὶ αὐτῶν τὰ ὀλιγαρκέστατα ταῦτα ζωῆς θνήσκουσιν καὶ ἀφραίνονται ἐξ ἀτροφίας· εἶναι δὲ ζήτημα, ἂν ἡ κεφαλὴ τοῦ προέδρου τοῦ Ἑθνικοῦ Συνασπισμοῦ δύναται νὰ γεννήσῃ μίαν

Ἄνοιξετε, ἀνοιξετε οἱ, τῶν προγόνων τάφοι,
 Στέρεψε θάλασσα καὶ σὺ καὶ γίνα μιά στεριά,
 Καὶ φέρε μου, λοκάντατζη, κ' ἕνα καλὸ πιλάφι,
 Νὰ θυμηθῶ τὴν Ἄρτα μας καὶ τὴν ἐλευθερίαν.
 Ἐλευθεριά! . . . τί βάλσαμο μὲς ἴστην καρδιά μας χύνει,
 Καὶ μάλιστα σὰν ἐρχεται μὲ τάζη καὶ εἰρήνη.

Δόξα νὰ ἔχη ὁ Θεός! . . . ἔφαγα τρεῖς μερίδες,
 Ἐνα βομπιφ περίφημο, πιλάφι, μακαρόνια . . .
 Ἐκαμα τόσους ρεμβασμούς, ὄνειρατα, ἐλπίδες,
 Καὶ τωρινὰ θυμήθηκα καὶ περασμένα χρόνια.
 Τί κρίμα ποὺ δὲν ἔφαγα καὶ βωδινὴ μπριτζόλα . . .
 Ἐ! ξενοδόχε, γράψε τα, κ' εἶναι δικά μου δλα.

Souris

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὰς ἡμέρας ταύτας τὴν δημοσιογραφίαν τῶν Ἀθηνῶν κα-
 τεκυρίευσαν αἱ δεσποινίδες διπλωματοῦχα δημοδιδασκά-
 λισαι. Ἡ Ἐλενίτσα ἔλαβε διπλῶμα α' τάξεως, ἡ Μαριο-
 τίτσα β'. τάξεως καὶ οὕτω καθέξῃς. Φεῦ! διατί νὰ μὴ φορ-
 θώνονται καὶ τοὺς συντάκτας σατυρικῶν φύλλων αἱ ἀπό-
 φοιτοὶ τοῦ Ἀρσακείου;

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν 24 Ἰουλίου ἐν τῷ θεάτρῳ
 Ἀπόλλωνος ἐδολοφονήθη αἰσχρῶς ὁ Ἰσπανὸς κόμης Δαλμα-
 βίδας ὑπὸ τινος πρῶην κουλουρτζῆ καὶ νῦν ἠθοποιοῦ, καὶ

ἔστω καὶ χυδαιοτάτην ἰδέαν, ἀφ' οὗ στερεῖται τῆς ἱκανότη-
 τος νὰ θρέψῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον φθειρίδιον.

IV

Ὁ ἀναγνώστης ἀς συγχωρήσῃ ἡμῖν τὰς ἀτελείας τῆς δι-
 ξαγωγῆς τοῦ σοβαροῦ, ἀλλὰ καὶ παραδόξου τούτου θέματος,
 διότι βεβαίως ἐκ τοῦ ἐλαίου μιάς φθειρὸς δὲν δύναται νὰ
 προκύψῃ αἰγλη φωτὸς ἀνεσπέρου ἢ δὲ νοήμων ἀναγνώστρια
 θὰ γνωρίσῃ βεβαίως χάριν ἡμῖν, διότι ἐκ συμπαθείας καὶ
 εὐλαθείας πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον παρελείψαμεν, προκειμένου
 περὶ τῆς γενεολογίας τῆς φθειρὸς, νὰ ἀναφέρωμεν καὶ νὰ
 κρίνωμεν τὴν μυστηριωδέστεραν καὶ ἐρασμιωτέραν φθειρα,
 ἥτις γαλουχεῖται ἐν τοῖς δροσερωτέροις καὶ ὠραιότεροις φυλ-
 λώμασι τοῦ ὠραίου φύλου.

Χεσμέσ ὁ Ἰμβριος.

ἔλαβε καιρίας τινὰς πληγὰς ἢ ἐρρωμένη αὐτοῦ δεσποινίς.
 Ροζίνα ἐξ ὧν ἀμφιβάλλομεν ἂν θὰ ἐπιζήσῃ.

Αἱ ἐφημερίδες τοῦ Βερολίνου διηγούνται θαυμάσια περὶ
 τῆς ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς τοῦ πρῶην ἐν Ἀθήναις ρώσσου
 πρεσβευτοῦ Σαβούρωφ. Δὲν ἐπιτρέπεται ἄρα γε νὰ ἐρωτη-
 σωμεν τὴν εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν παρὰ τίνων ὁ διπλωμάτης
 ἠγόρασεν ἐν Ἀθήναις τὰ ἀρχαιολογικά του κειμήλια;

Χαρακτηριστικὸν τοῦ χαρακτῆρος τῶν Ἑλλήνων Βουλευ-
 τῶν καὶ ὑπαλλήλων εἶναι ὅτι ὁ Κ. Αἴας Καραβίας πρῶην
 Βουλευτὴς καὶ Πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος ἐν Λάρνακι τῆς Κύ-
 πρου ἐδέχθη ὑπηρεσίαν τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως παρὰ τῆ
 Διοικήσει τῆς νήσου ταύτης. Μήπως ὁ Χόβαρτ δὲν ἔγινε
 Τοῦρκος πασᾶς;

Οἱ νέοι Κάδμοι οἵτινες θὰ εἰσαγάγουν τὸν πολιτισμὸν
 εἰς Θεσσαλίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι ὁ Πηγαδιώτης τοῦ
 Ἀριστοφάνους, ὁ Παπασπυρίδης τῆς Ἐθνικῆς Γνώμης καὶ
 ὁ Οἰκονομίδης τοῦ Φάρου τῆς Ὀρθροσ.

Ἴδου εἰκὼν τοῦ Κουρίως τῆς Σιδιλλίας ἐν τῷ Ἀπόλλ-
 λωνι: Τερόρος ἱεροψάλτης εἰδικὸς διὰ κηδεῖας. Ροζίνα,
 Κοκκῶνα ἀπὸ τῆς Κουκουβάουνας. Μπουφόνος, οὐρ! ὄνος.
 Φίγαρος, χοροδιδάσκαλος Βαλάσις. Μπίσος, μπασοβιδίλα
 μονόχορδος.

Πρὸς ὄλους μαζί;
 Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συχωρήσῃ!

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΡΩΤΙΚΗ.

Τὴν εἶδα, ναί! . . . ἐσήλωσε ἕψηλὰ τὸ μισοῦράρι,
 Καὶ μόνη τῆς καμάρωνε τὸ θεῖο τῆς ποδάρι.
 «Μ' ἐπλήγωσες» τῆς φώναζα, μὰ ἡ σκληρὴ ἢ κόρη
 Δὲν ἔπερνε χαμπάρι.

Δὲν μ' ἀγαπᾶς; ὁ ἔρωσ μου τὸ στήθος μου δὲν καιεῖ;
 Δὲν βλέπεις πῶς κατῆνησα γιὰ σένα μοναχά;
 Δὲν βλέπεις τὴν χλωμάδα μου, τὸ μάτι μου ποὺ κλαίει;
 Κι' αὐτὴ γελοῦσε χὰ! χὰ! χὰ!

Δὲν βλέπεις πῶς τὸ στήθος μου τὸ τρώγει ὁ καρκίνος;
 Μὰ σὺ γελᾶς ἴστὸ κλάμμα μου ἴστὸν πόνο τὸ βαρὺ . . .
 Πολὺ καλὰ ἂν ἦμουν βλάξ θὰ γίνοω τώρα κτήνος
 Σκύλος ὡσάν καὶ σέ, σκληρῆ.

Βέτι.

Ἀγαπητέ μοι Καλιδάν.

Ἐν ἀγνοίᾳ μου μοι ἀπέδωκαν τὴν σύνταξιν νέας τινὸς
 ἐφημερίδος ἥτις θὰ διομάζηται **ΜΠΞ καὶ ΛΑΞ**, καὶ τοῦτο
 καθ' ἣν ὄραν μοι ἐπανήλθεν ἡ ἐμπνευσις νέων ἐπιφυλλίδων
 διὰ τὸ **Μῆ Χάνεσαι**.

Διὰ τοῦ πρώτου τούτου ψεύδους οἱ σχεδὸν ἀγνωστοὶ μου
 οὔτοι κύριοι ἀπέδειξαν ὅτι ἔχουσιν μεγάλην ἀνάγκην τοῦ
 Χεσμέ σου.

Χεσμέσ ὁ Ἰμβριος.

Σ. Σ. Παρακαλοῦνται νὰ διέλθωσι διὰ τοῦ γραφείου μας,
 καὶ θὰ μείνουν εὐχαριστημένοι.

TERESINA (la fioraja).

Εἰς τὸ Μιλάνου τὴν ὀνομάζουσιν οὕτω.
 Ἄριθμοὶ 28 ἀνοίξει; καὶ μετέρχεται τὸ ἐπάγγελμα τῆς
 ἄνθοπώλιδος.

Ἐρχισεν ἀπὸ μικρὰ νὰ πωλῇ μικρὰς ὡς αὐτὴ ἀνοθε-
 σμας εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Μιλάνου καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐ-
 γένητο τὸ ἄκρον ἄκρον τοῦ εἶδους τῆς.

Μετέβαινε κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν εἰς τὴν Galleria ὅπου
 ἐχάριζεν ἄνθη καὶ μεριδιάματα εἰς τοὺς φίλους τῆς καὶ εἰς
 τοὺς ξένους.

Καὶ τίς ἐκ τῶν ἐπισκεφθέντων τὴν Ἰταλίαν δὲν ἐγνώ-
 ρισεν αὐτήν;

Καὶ τίς ἐκ τῶν μὴ ἐπισκεφθέντων τὴν Ἰταλίαν δὲν τὴν
 γνωρίζει ἐκ τῆς ἐπὶ τῶν σπιροθηκῶν συμπαθητικῆς εἰκό-
 νόσ τῆς;

Ἐπῆρξε δὲ καὶ ἡμειπίσημον πρόσωπον ἡ Τερεζίνα διότι
 ἦτο φίλη τοῦ Ναπολέοντος Γ' καὶ φιλιτάτη τοῦ Βίκτωρος
 Ἐμμανουήλ.

Οἱ τρόποι τῆς, τρόποι μεγάλης κυρίας, ἡ ἐξόχως συμπα-
 θητικὴ μορφή τῆς τῆ εἶχον προμηθεύσει πλῆθος πελατῶν.
 Καὶ πελατῶν ἑκατομμυριούχων.

Ἐνεδύετο πάντοτε μετὰ χάριτος καὶ πολυτελείας.
 Ἐφερε διαρκῶς ὠραϊότατα κοσμήματα ἀξίας πλέον τῶν
 50 χιλιάδων φράγκων.

Καὶ εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τοῦ Μιλάνου ἔχει κατα-
 τεθειμέναις ἄλλας 100 χιλιάδας.

Διηγούμαι ὀλίγα ἀνέκδοτα.
 Ἐσπέραν τινὰ ἐν τῇ Galleria ἡ Τερεζίνα προσέφερε ἀν-
 θεδέσμην εἰς τινὰ κύριον Νεαπολιτάνον, μεταβάντα εἰς Μι-
 λάνον χάριν τῆς αὐτοῦ ἐκθέσεως.
 Ὁ Κύριος λαμβάνει τὴν ἀνοθεδέσμην καὶ λέγει.
 — Ἐρεῖς, δὲν σὲ πληρώνω γιατί ἔχω ν' ἀλλάξω.
 — Ἐάν θέλετε μοιρᾶ νὰ σᾶς ὑπηρετήσω.
 — Εἶνε ἀδύνατον ἔχω χαρτί τῶν χιλίων φρ.
 — Ἄλλ' ἐγὼ ἀλλάζω καὶ τῶν χιλίων.
 Καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὸ βαλάντιόν τῆς. Ὁ Νεαπολι-
 τάνος ἔμεινε ἐνεός.

Ἐτερος ἐκ Βονωνίας, γνωστὸς διὰ τὰς ἰδιοτροπίας του
 ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἵππους καὶ τὰς ράβδους, εἶχεν ἐπισκεφθῆ
 πρὸ τινος τὸ Μιλάνου.

Ἡ Τερεζίνα τῷ ἔδωκε ἄνθος τι.
 Ἐκεῖνος, ἔλαβεν ἐκ τοῦ θυλακίου του 10 λεπτὰ καὶ τὰ
 ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.
 Ἡ ἀνοθεδέσμη ἐσφιγξε τοὺς δόδοντας, ἔγινε καταπόρφυ-
 ρος καὶ ἔλαβε τὸ νόμισμα.

Ἡ Τερεζίνα ἀφοῦ ἔκαμνε τὸν γύρον τῆς εἰς τὴν Galleria
 μετέβαινε εἰς τὰ θεάτρα.
 Βισήρχετο εἰς τὰ θεατρὰ τῆς Σκάλας, ἐμοίραζε τὰ ἄνθη
 τῆς καὶ ἀνεχώρει.

Ἡ κοιλίτσα τῆς ἦτο θαυμάσια. Κατὰ τοῦτο ἡ Τερεζίνα
 ὑπερέβαινε πᾶσας τὰς Κυρίας τοῦ Μιλάνου.

Ὡς ἐκ τούτου ἐγεννήθη εἶδος τι διαμαρτυρίας. Αἱ Κυ-
 ρίαι εἶπον: αἴ αὐτὴ ἔξω ἢ ἡμεῖς.

Ἐστῆριζον τὴν ἀξίωσίν των ἐπὶ τῆς ἠθικῆς, ἀλλὰ—τὸ
 κάτω κάτω—ἦτο ἀληθὴς φθόνος καὶ ζηλοτυπία.

Ἡ διαμαρτυρία δὲν ἔσχεν ἐπακολουθεῖν.
 Καὶ ἡ Τερεζίνα καὶ αἱ κυρίαι τοῦ Μιλάνου ἐξηκολούθησαν
 συχνάζουσαι εἰς τὴν Σκάλαν.

Τῇ ἐσπέρᾳ μιᾶς Κυριακῆς ἡ Τερεζίνα ἰθεάθη, κατὰ τὸ
 σύνθημα, εἰς τὴν gallery.

Εἰς τὰς 11 καὶ 12 εἰσήρχετο εἰς τὸ θέατρον Dal Ver-
 me, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἤρχιζε τὸ Balletto ἔκαμ-
 τὸν γύρον τῆς εἰς τὰ θεατρὰ, πάντοτε ὠραία, πάντοτε χα-
 ρίσεσα, πάντοτε περιποιητικῆ.

Εἰς τὰς 12 1/2 τῆς νυκτὸς ἐπέστρεψε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς
 κατοικεῖ εἰς τὴν πλατεῖαν Fontana.

Ἡ ἀμαζα ἔστη πρὸ τῆς οἰκίας τῆς καὶ ἡ Τερεζίνα κα-
 τήλθεν.

Ἐνθ' ἔθετε τὴν κλειδα εἰς τὴν ὀπῆν τοῦ κλειθροῦ, ἀν-
 θεωπὸς τις ὤρμησε κατ' αὐτῆς ταχὺς ὡς ἀστραπὴ καὶ τῇ
 κατέφερε ἐπὶ τοῦ προσώπου κτύπημα διὰ ξυραφίου.

Ἡ Τερεζίνα ἐξέβαλλε κραυγὴν σπαρακτικῆν. Πολίτης τις
 διερχόμενος ἐκείθεν τυχαίως ἔπρεξε καὶ τὴν ἐστήριξε ἔτε-
 ρος φθάνων ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ἐβοήθησε καὶ τὴν ἔθε-
 σαν ἐντὸς ἀμάξης ὅπως τὴν ὀδηγήσωσιν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον.

Τὸ αἷμα ἔπρεχεν ἀφθονόν· αὐτὴ ἐκράτει διὰ τοῦ ἐπανο-
 φορίου τῆς τὴν πληγὴν ζητοῦσα νὰ σταματήσῃ τὴν ῥοήν.

Εἰς τὸ Νοσοκομεῖον παρετηρήθη ὅτι ἡ πληγὴ ἦτο ἀρκετὰ
 βαθεῖα. Τὸ ξυραφίον τῇ εἶχε κόψει τὸ ἀνωθεν χεῖλος καὶ
 μέρος τῆς δεξιᾶς παρεῖας.

Οἱ ἰατροὶ συνήνεσαν τὴν τομὴν καὶ ἔρραψαν αὐτήν· ἡ
 Τερεζίνα μόλις συνελθούσα ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπι-
 στρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς.

Πρὸ τούτου ὄμως ἠρωτήθη.
 — Τίς σᾶς ἐπλήγωσε;

— Δὲν εἰξέρω, ἀπεκρίθη μετὰ λεπτοτάτης φωνῆς.
 Ἦτο ἀνθρώπος τις . . . φέρων ἐνδύματα λευκοφαῖα . . .
 ἀλλὰ τὰ πάντα ἐγένοντο ἐν μιᾷ στιγμῇ καὶ δὲν ἔλαβον
 καιρὸν νὰ τὸν ἴδω εἰς τὸ πρόσωπον.

Ὁ πληγώσας τὴν Τερεζίνα ὑποτίθεται ὅτι ἦτο γυνὴ με-
 τηρισμένη.

Σταυρωτής.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΟΙΝΟΠΟΙΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΩΔΑΣ

Σας καθιστώμεν γνωστόν, ὅτι εἰς τὰ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν θαλάσσια ἡμῶν λουτρά, τὰ κείμενα εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως, παρεσκευάσαμεν κατάλληλον μέρος, ἔνθα θὰ δύνασθε ἀπὸ τῆς 1ης προσεχοῦς Αὐγούστου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου νὰ ἐκτελεῖτε τὴν πλύσιν τῶν οἰνοφόρων βαρελίων σας ὑπὸ λίαν συμφέροντας ὄρους, τοὺς ἑξῆς:

1. Ἡ ἐκ τῶν ἀμαξίων ἢ κάρρων ἐκφόρτωσις καὶ ἐπὶ τούτων φόρτωσις τῶν βαρελίων σας θὰ γίνηται μετὰ τῆς μεγαλειτέρας εὐκολίας καὶ ἀσφαλείας, καὶ ὄχι ὡς πρότερον, ριπτομένων τῶν βαρελίων ἀποτόμως ἐπὶ τῆς παραλίας καὶ φορτονομένων μετὰ κόπου καὶ τῆ βοήθειᾳ πολλῶν.

2. Τὰ βαρέλιά σας ἀντὶ νὰ χρειάζωνται μίαν καὶ πλέον ὥραν πρὸς πλήρωσιν, θὰ πληρῶνται τώρα ἐντὸς ἐνὸς μόνου λεπτοῦ τῆς ὥρας.

3. Ἀντὶ τοῦ πολλῆς λίαν ἀκαθάρτου ὕδατος τῆς παραλίας, θὰ ἔχετε τώρα καθαρώτατον καὶ διαυγέστατον θαλάσσιον ὕδωρ, παραλαμβανόμενον ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τῶν σωλῆνων τῆς μηχανῆς καὶ ποῖν ἢ τοῦτο θὰ φθάσῃ εἰς οὐδεμίαν δεξαμενὴν· περὶ τοῦτου δὲ θὰ ἦναι εὐκολώτατον εἰς πάντας νὰ δεβαιωθῆτε ἀμέσως ἐπὶ τόπου.

4. Ἡ πλύσις τῶν βαρελίων σας θὰ γίνηται ὄχι ὡς πρότερον κυλιόμενων τούτων μετὰ δυσκολίας ἐπὶ τῆς ἀμμου, ἀλλ' ἐπὶ δύο παραλλήλων κυλίνων τροχῶν, κατασκευασμένων εἰς τρόπον, ὥστε οὐδεμία νὰ ἐπιφέρηται ἐπ' αὐτῶν βλάβη. Ἐκτὸς δὲ τούτου τὰ ἀκάθαρτα τούτων ὕδατα θέλουσιν ἐκρέει κάτωθεν χωρὶς οὐδόλως νὰ λερόνωσι τὸ πλυόμενον βαρέλιον.

5. Ἡ πλύσις ἐκάστου βαρελίου θὰ ἀπαιτῆ τώρα τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου, ὅστις ἀπαιτεῖτο ἄλλοτε πρὸς τοῦτο· διότι καὶ τὸ ὕδωρ θέλει εἶναι ἀφθονον καὶ τάχιστα θέλει παρῶσθεσθαι ἐκάστῳ τὸ ἀναγκαίου· ἐπομένως οἱ αὐτοὶ ἐργάται θὰ δύνανται νὰ πλύνωσι διπλάσιον καὶ πλέον ἀριθμὸν βαρελίων καθ' ἐκάστην ἡμέραν, λαμβανομένου ὑπ' ὄψει προσέτι ὅτι οὗτοι θὰ ἦναι ἀπηλαγμένοι καὶ τοῦ κόπου νὰ μεταβαίνωσι πεζῇ εἰς τόσῳ μεγάλῃ ἀπόστασιν (εἰς τὸ παλαιὸν ἢ νέον Φάληρον), καὶ νὰ ἐπιστρέφωσι πεζῇ ἐκεῖθεν καθ' ἐκάστην.

6. Ὑμεῖς, οἱ ἔχοντες τὸ μέγιστον συμφέρον νὰ ἦσθε πάντοτε παρόντες κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πλύσεως, θὰ δύνασθε ἀκόπως νὰ πράττητε ὁσάκις ἢ ἀνάγκη νὰ καλέσῃ, διότι ἐντὸς τὸ πολὺ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας θὰ δύνασθε νὰ μεταβαίνηται ἐπὶ τόπου καὶ νὰ ἐπιστρέφῃτε πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον εἰς τὰς ἐργασίας σας.

7. Τὰ δι' ἕκαστον βαρέλιον ἐξοδα σας θέλουσιν ἐλαττωθῆ κατὰ 2 περίπου δραχμάς. Διότι ἀντὶ τὸ πληρῶνετε δι' ἀγώγιον καθόδου καὶ ἐπιστροφῆς ἐκάστου βαρελίου δρ. 2,30 ἢ πολλῆς 2,50, τώρα τὸ πολὺ θὰ πληρῶνετε μόνον 1,20 καθότι ἡ ἀπόστασις εἶναι μόλις τὸ ἐν τρίτον τῆς πρώτης. Πρὸς τούτοις δὲν θὰ ἔχῃται οὐδὲν ἄλλο ἐξοδον διὰ τὸ χέμισμα τοῦ βαρελίου, καὶ τρίτον, διότι, ἐπειδὴ οἱ αὐτοὶ ἐργάται θὰ δύνανται τώρα ἕνεκα τῆς μικρᾶς ἀποστάσεως καὶ τῶν παρεχομένων εὐκολιῶν νὰ πλύνωσι καθ' ἐκάστην ἡμέραν διπλάσιον ἀριθμὸν βαρελίων, ἢ προτέρα ἀξία τῆς πλύσεως ἐκάστου θὰ ἐλαττωθῆ κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ἀντὶ δὲ πάντων τούτων τῶν εὐκολιῶν καὶ οἰκονομιῶν

θὰ πληρῶνεται εἰς ἡμᾶς μόνον 1 δραχμὴν δι' ἕκαστον βαρέλιόν σας.

Ἐκαστος δύναται ἀπὸ τῆς 1ης προσεχοῦς Αὐγούστου νὰ μεταφέρῃ ἐπὶ τόπου τὰ πρὸς πλύσιν βαρέλιά του, παρακαλεῖται δὲ νὰ θέσῃ ἐφ' ἐκάστου τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ δνόματός του πρὸς ἀποφυγὴν πάσης συγχύσεως.

Ἐκαστον βαρέλιον δύναται νὰ ἀφεθῆ ἐπὶ τόπου ἐπὶ 3 κατὰ συνέχειαν ἡμέρας, ἂν καὶ 2 μόνον ἡμέραι ἦναι ἐπαρκεῖς πρὸς ἐντελῆ καθορισμὸν αὐτοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰουλίου 1881

Α. Δαμασκηνός.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΠΙΛΩΝ ΛΕΥΚΑΔΙΤΟΥ

μετεκομίσθη εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς παλαιᾶς Ὠραίας Ἑλλάδος γωνιαίαν οἰκίαν, τὸ πρῶτον Χρηματιστήριον, ἀντικρὺ τοῦ Ἐργοστασίου Ἀσπροβρύχων τῶν Ἀδελφῶν Βαρνάβα, ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἐρμού καὶ Αἰόλου.

ΤΡΕΞΑΤΕ

νὰ παραγγείλητε τοὺς νέους πύλους τοῦ Ἰουλίου.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη, παρὰ τὴν Βουλὴν ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Καμπούρης, Χίος ἤνοιξε Κατάστημα Χιακῶν προϊόντων καὶ μεταφύτευσεν ἐκεῖ ἐν μικρογραφίᾳ τὴν μυροδόλον πατρίδα του Χίου, ὅπου ἐπομένως δύναται ν' ἀγοράσῃ κανεῖς τὰ ἀρωματικώτατα χιακὰ γλυκὰ, οἶον λεμονάκια, ἀνθη, μαστίχαν, βοδοζάχαρη, τὴν οὐσιαστικώτεραν χιακὴν ῥακὴν, ἀγουρόλαδον διὰ σαλάταν, θεσπέσιον δροσερὸν ἀνθόνερον καὶ τόσα ἄλλα πράγματα, ὅλα λάμποντα ἐκ γνησιότητος, ὅλα μυρίζοντα τὴν καταγωγὴν τῶν ἐκ τοῦ Χιακοῦ θερμοκηπίου.

Α. 90 ΔΕΛΤΑΡΙΑ ΚΩΝΟΠΟΚΤΟΝΑ Α. 90

τοῦ Δόκτορος Ζαμπιρόνη
Fidibus del Dott. Zambironi.

Ἡ ἀνάφλεξις ἐνὸς ἐκ τῶν ἀνωτέρω δελταρίων κέκτηται τὴν ιδιότητα νὰ καταστρέφῃ τὰ ἐν τῷ δωματίῳ ὄχληρὰ ζῶφια τῆς παρουσίας ἐποχῆς, οἶον κώνωπας, σκνίπας, κ.τ.τ.

Ζητήσατε πάντοτε τὸ ὄνομα τοῦ Δόκτορος Ζαμπιρόνη καθόσον κυκλοφοροῦν καὶ νόθα ἐπιφέροντα κεφαλαγίαν.

Τὰ τοῦ Δ. Ζαμπιρόνη γνήσια εὐρίσκονται εἰς τὸ φαρμακευπορεῖον τοῦ Κ. Ὀλυμπίου.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

(Ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τοῦ «Μέλλοντος», ὁδὸς Θεσῶς, ἀρ. 12).